Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

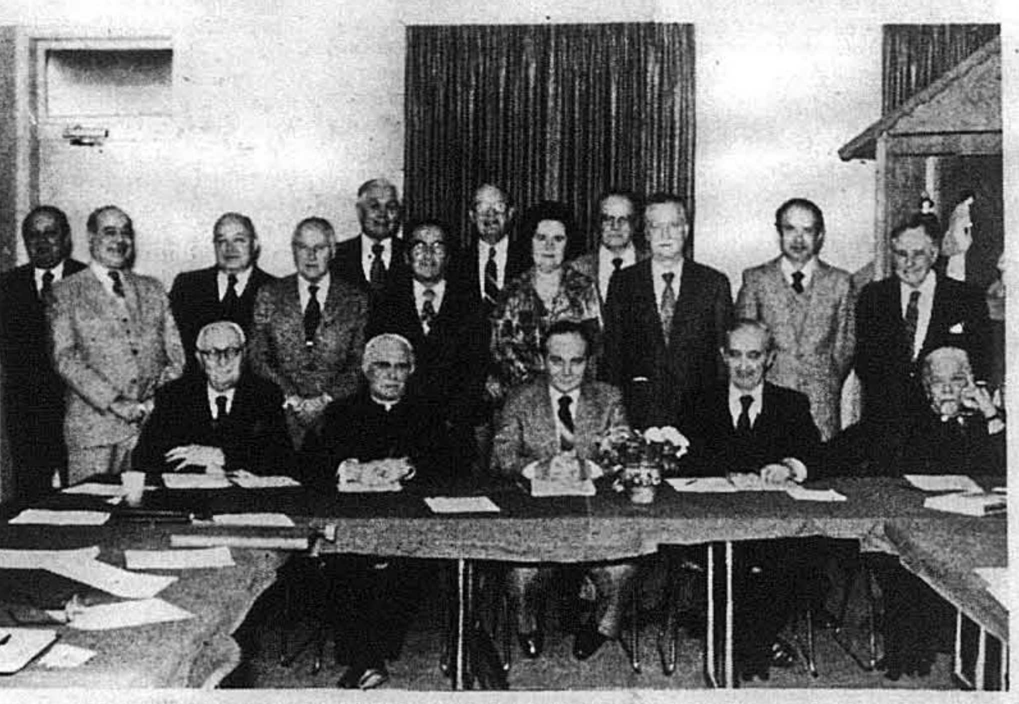
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 30. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 14-го ЛЮТОГО 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 14, 1981 No. 30. VOL. LXXXVIII.

ПРЕЗИДІЯ СКВУ ВІДБУЛА ЧЕРГОВІ НАРАДИ

ЗВІДОМЛЕННЯ З ПРАЦІ ТА ПЛЯНУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТИ НА ЦЕЙ РІК БУЛИ ПРЕДМЕТОМ НАРАД

На засіданні Секретаріяту СКВУ сидять (зліва): мгр Іван Базарко, Митрополит Максим Германюк, Микола Плавюк, Василь Безхлібник і Митрополит Мстислав; стоять (зліва): Володимир Мазур, Василь Кирилюк, мгр Іван Винник, проф. Богдан Гнатюк, адв. Богдан Долішний, сен. Павло Юзик, д-р Франко Мартинюк, Олександра Ковальська, проф. Василь Омельченко, ред. Ігнат Білинський, д-р Роман Трач і д-р Володимир Душник (на знімці бракує д-ра Любомира Романкова, який прибув на збори після зроблення спільної фотографії).

[*Фото: Роман С. Голіят*]

Ню Йорк, Н. Й. (СКВУ). — В суботу, 7-го лютого, ц.р., відбулися збори президії СКВУ в Ню Йорку, в якій взяло участь вісімнадцять членів з Канади й Америки.

Сесію відкрив і проводив нею Микола Плавюк, президент СКВУ, який також подав порядок нарад. В нарадах взяли участь наступні особи: Микола Плавюк, Митрополит Максим Германюк, Митрополит Мстислав Скрипник, мгр Іван Базарко, сенатор Павло Юзик, Василь Безхлібник, Олескандра Ковальська, ред. Ігнат Білинський, д-р Богдан Гнатюк, Василь Кирилюк, д-р Франко Мартинюк, адв. Богдан Долішний, мгр Іван Винник, д-р Роман Трач, д-р Любомир Романків, проф. Василь Омельченко, д-р Володимир Душник, референт інформаційного відділу СКВУ, і о. Франко Істочин, секретар Митрополита Мстислава.

Мадридська Конференція

Першою, що звітувала про українську участь в Мадридській конференції, була О. Ковальська з Комісії Прав Людини (КПЛ). Вона сказала, що СКВУ та КПЛ пробили велику роботу в справі обізнання учасників конференції з переслідуванням і гнобленням українського народу Москвою. Ще перед початком конференції з рамени СКВУ поширено численні видання СКВУ в справі національного гніту в Україні, нищення релігії, насильної русифікації, арештування і засудів членів Української Гельсінкської групи. Ці матеріяли були розіслані на сотні адрес.

Під час самої Мадридської конференції представник СКВУ Христина Ісаїв, координувала діяльність української групи; сконтактовано понад 20 амбасад, яким предложено укаїнські матеріяли, та понад 250 журналістів, представників радіо і телевізії з цілого світу; зроблено два прийняття, на яких були голова і члени американської і канадської делеґацій. Назагал українські делеґати дали 53 пресових розмов-інтерв'ю з чужою пресою та офіційними аґенціями, такими як Бі-Бі-Сі, „Голос Америки", „Радіо Вільна Европа", „Радіо Свобода" та цілий ряд европейських радіо-телевізійних станцій. О. Ковальська пропонує, щоб СКВУ вислав Х. Ісаїв на другу частину Конференції в Мадриді, яка може тривати до кінця березня ц. р.

З черги сен. П. Юзик також ствердив позитивну ролю українських груп у Мадриді, що видно з офіційних виступів американських , канадських і інших делеґатів, які цитували українські матеріяли про нищення українського народу і його культурних надбань Москвою. Він також пропонував вислати делеґата на другу частину Конференції, під час якої учасники її радитимуть над 80 резолюціями.

Митрополит Германюк прибув до Мадриду, коли бюро СКВУ було вже нечинне. Як представник Синоду Українських Католицьких Єпископів, він мав тісний зв'язок з Папською комісією, відбув зустрічі з сімома амбасадорами та виступав у дискусії на різних панелях делеґатів, де він обороняв прав як Української Католицької Церкви, так і Української Православної Церкви. Митрополит Германюк також пропонував, щоб СКВУ вислав делеґата до Мадриду для консультативної роботи через зустрічі з різними делеґатами різних держав, які беруть активну участь у редаґуванні заключних резолюцій.

(*Продовження на ст. 3*)

Польський уряд закликає до 90-денного „перемир'я"

Варшава, Польща. — Новий прем'єр-міністер польського уряду ген. Войцєх Ярузельскі, виступаючи 12-го лютого ц.р., перед парляментом, заапелював до вільної профспіли „Солідарносьць" і всіх робітників, щоб вони погодились на встановлення 90-денного „перемир'я"-мораторіюм, щоб таким чином дати урядові можливість у мирній атмосфері зайнятися існуючою економічною кризою у Польщі.

Виступ Ярузельского перед парляментом був його першим публічним виступом після змін на становищі прем'єра і відходу колишнього голови уряду Юзефа Піньковского.

Крайове керівництво вільної профспілки, після відбутого в Ґданську засідання, у принципі погоджується на мораторіюм, але вміжчасі бажає далі переговорювати з урядом для усунення існуючих розходжень. Очевидно, керівництво профспілки брало під увагу обіцянки нового прем'єра, в яких він запевняв, що цілковито перебудує свій кабінет і визначить 10-пунктову економічну програму, на базі якої можуть опісля вестись переговори між урядом і репрезентацією робітництва.

Прем'єр Ярузельскі, подібно як його попередники, критикував „ворожі сили", які намагаються „розширювати ворожі акції проти соціялістичних країн". Він перестерігав, що уряд не буде спокійно приглядатися до такої деструктивної роботи, бо у висліді їхньої праці може наступити катастрофа, наслідків якої годі передбачити, — заявив Ярузельскі. На думку прем'єра, Польща, як ніколи досі, потребує тепер спокою, нормалізації життя і фунціонування підприємств без страйків. Він закликав також провід Римо-Католицької Церкви до співпраці і атакував „ворожі сили" за кордоном, які хочуть використати економічні труднощі в Польщі для своїх цілей. Промова прем'єра Ярузельского в парляменті, — кажуть політичні спостерігачі і західні дипломати у Варшаві, — викликала позитивний відгук у Польщі.

Москва опублікувала лист Ґромика до Гейґа

Вашінґтон. — Совєтська амбасада у Вашінґтоні, на доручення з Москви, опублікувала повний текст листа міністра закордонних справ СССР Андрея Ґромика до державного секретаря Александра Гейґа. Публікація довірочного листа є незвичайною формою дипломатичних заходів. Москва оправдується тим, що зміст листа Гейґа до Ґромика був широко відомий у Вашінґтоні, хоч його повного тексту ніколи не публіковано.

Лист Ґромика характеристичний у першу чергу комічною його спробою вмовити читачеві буцім то Москва підтримувала американські вимоги до іранського уряду звільнити 52 американських дипломатів, арештованих товпою і в'язнених в Теграні. Хоч кожному відомо, що майже кожного дня ТАСС, „Правда" й інші совєтські засоби масової інформації публічно оправдували поступування іранських фанатиків і уряду, який їх підтримував, хоч так само висловлювалися совєтські дипломати на публічних виступах, а тим більше в приватних розмовах, нагло Ґромико „дивується", що з американського боку не було „ні одного доброго слова звернений до Совєтського Союзу у зв'язку з тим".

Крім справи американських дипломатів, в'язнених 444 дні у Теграні, Ґромико порушує ще дві справи: Польщі й Афганістану. В справі Польщі Ґромико заявляє що треба застосувати принцип „невтручання у внутрішні справи других країн" одначе не пояснює як це погодити з присутністю десяток тисяч совєтських вояків на терені Польщі, мобілізацію совєтських військ на кордонах Польщі, пропаґандою проти населення Польщі, а зокрема проти робітників тощо.

Знов же у справі Афганістану він повторює стару совєтську пропаґанду, що теперішній маріонетковий уряд в Кабулі заявив готовість договорюватися з урядами Ірану і Пакістану, тобто своїми сусідами й це повинно бути базою розв'язки тієї проблеми. На думку Ґромика інвазія російських військ на Афганістан „згідна з обов'язуючими нормами міжнародного права".

Політичні обсерватори прийняли лист Ґромика з кпинами.

Війська Зімбабве почали наступ на чорних партизан

Солсбері, Зімбабве. — Всякі спроби уряду Зімбабве і його прем'єра Роберта Муґабе договоритися з партизанами закінчилися невдачею. Партизани, якими недавно командував власне Муґабе та його конкурент Джошуа Нкомо, теперішній міністер у кабінеті Муґабе, продовжали свої збройні виступи. Коли ж ніякі заклики не допомогли, уряд наказав військовим частинам виступити збройно проти партизан.

Боротьба перенеслася також до таборів, у яких перебували колишні партизани, де вони очікували на демобілізацію й включення у відповідні військові, чи поліційні частини. Прем'єр Муґабе, вичерпавши всі засоби для мирної полагоди справи, заявив: „Я рішений вдарити по них, неначе молотом". Це й сталося.

Виступ війська проти чорних партизан, як передбачають різні спостерігачі, може викликати внутрішні ферменти, а навіть розходження у привладній коаліції, а вслід за тим і братовбивчу боротьбу. Вправді в часі нарад над цими питаннями конкурент Муґабе, теперішній його міністер Нкомо, є постійно при ньому і дає йому підтримку, але ситуація може змінитися. Якщо б таке сталося, тоді Зімбабве, недавня Родезія, може опинитися у важкій унутрішній боротьбі. Елементи, які підтримують вимогу позбутися усіх білих поселенців у Зімбабве та які вимагають загострення протизахідньої політики, мають підтримку Москви.

В недалекій Анґолі перебуває кубинський експедиційний корпус, який також може бути вжитий в тій внутрішній боротьбі, а тоді дійде до комплікацій. Усі ці небезпеки, як подають засоби масової інформації, врахували Муґабе й Нкомо і, не бачивши іншого виходу, рішилися на такий радикальний засіб, яким є збройна розправа.

В Америці

В ЛАС ВЕҐАС, Невада, знову вибух великий пожар у 23-поверховому люксусовому ґотелі Гілтон, у якому загинуло вісім осіб, біля 200 зазнало тяжких поранень. Рой Перриш, шеф пожарної сторожі заявив, що ніхто навіть не сумнівається в зумисне підпалення ґотелю. поліційні чинники пізніше повідомили про заарештування 23-річного Філіпа Клайна, який працював в готелі як помічник кельнера. Клайн здогадно підпалив готель в різних місцях аж на чотирьох поверхах і у різних кінцях, сподіваючись, що таким чином вогонь охопить цілість готелю. У погашенні вогню брало участь понад 400 пожарників. Понад сто осіб знаходиться на критичній листі з огляду на тяжке попечення.

ЦЬОГОРІЧНА, ВЖЕ СЬОМА з черги економічна конференція індустріяльних країн відбудеться в Канаді в червні. У зв'язку з цією конференцією до Канади прибудуть голови таких країн, як Велика Британія, Західня Німеччина, Франція, Італія і Японія. З'єднані Стейти Америки перший раз репрезентуватими новий президент Роналд Реґен.

В ГЮСТОНІ, Тексас вибухла епідемія менінґіту. Досі померло від цієї хвороби 10 осіб, а 53 особи перебувають у шпиталях. В одній початковій школі захворіло на менінґіт аж п'ять дітей і тому дирекція школи наказала припинити тимчасово науку, поки медична комісія докладно не перевірить випадки захворіння. Вміжчасі, на зарядження Департаменту здоров'я при стейтовому уряді, лікарі перевели докладну перевірку учнів і учительського складу і защепили їх усіх спеціяльною вакциною. Половина хворих це діти до 15-го року життя, хоч серед них є також 80-річний мужчина.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена намагається перекинути відповідальність за соціяльні програми — суспільну опіку, мешканеві проблеми, охорону здоров'я — під контролю і відповідальність стейтів, щоб тим самим не тільки заощадити кілька мільйонів долярів на зменшенні федеральних аґентств, які займалися тією справою, але також збільшити авторитет стейтових урядів. Федеральний уряд натомість даватими, відповідно до потреб і величини стейтів, фінансову допомогу, господарюванням якої займатимуться стейти. Цією справою займатиметься найближча конференція губернаторів, які мусять дати згоду на таку зміну.

ОБИДВІ ПАЛАТИ КОНҐРЕСУ стверджують, що підхід президента Роналда Реґена до розв'язки багатьох важливих питань, викликає вдоволення в сенаторів і конґресменів обидвох політичних партій — Республіканської і Демократичної, бо Білий Дім не йде понад їхні голови, а спершу радиться з провідниками Сенату і Палати Репрезентантів. Президент, — кажуть законодавці, — звичайно бере під увагу рекомендації досвідчених політиків чи економістів.

ГЕОЛОГИ Й ІНШІ СПЕЦІЯЛІСТИ встановили, що місто Ню Йорк може відносно скоро розв'язати в себе проблему питної води, бо під двома частинами міста, Бруклином і Квінсом, знаходяться велекі запаси води, що їх обраховують на 1,5 трильйонів ґальонів, тобто три рази більше, як в існуючих трьох збірниках. Якщо прокласти відповідну систему труб, то місто може дуже легко отримувати 100 мільйонів ґальонів води кожного дня.

РУДЕНКО, ЩАРАНСЬКИЙ, ОРЛОВ і ПЕТКУС НОМІНОВАНІ НА НАГОРОДУ НОБЛЯ

Вашінгтон. — Комісія безпеки і співробітництва в Европі, до якої входять сенатори: Данте В. Фасселл, демократ з Флориди (голова), Роберт Дол, республіканець з Кензасу, Клейборн Пелл, демократ з Ровд Айленду, Петрик Лігай, демократ з Вермонту, Джон Гайнц, республіканець з Пенсильванії, Алфонс М. Д'Амато, республіканець з Ню Йорку і конґресмени:

Джонатан Б. Бінггам, демократ з Ню Йорку, Пол Саймон, демократ з Іллінoй, Сідні Єйтс, демократ з Іллінoй, і Міллісент Фенвік, республіканка з Ню Джерзі — наіменувала українського поета Миколу Руденка, жидівського активіста і математика Анатолія Щаранського, російського вченого Юрія Орлова і литовського історика Віктораса Петкуса кандидатами на Нобелівську нагороду миру в 1981 році.

Микола Руденко

Згадані сенатори і конґресмени пишуть у листі до Нобілівського Інституту, що висунені ними чотири дисиденти, засуджені совєтськими судами на довголітнє ув'язнення за оборону людських прав і нагляд за виконанням Гельсінкських угод, „виставили під загрозу своє життя, щоб служити справі миру і злагоди між націями."

Висуваючи цих чотирьох кандидатів-мучеників на одержання Нобелівської нагороди, члени Комісії вказують на великий вклад праці Ґельсінкських груп, зокрема 71 члена цих груп, 26 з яких були засуджені і заслані до в'язниць і концтаборів за нібито „кримінальні справи" і тепер відбувають 162 днів загального ув'язнення у віддалених районах СССР. Десять осіб з тієї групи тепер знаходяться в ув'язненні і очікують на розправу, дев'ять були поновно засуджені і вислані у табори праці, сім еміґрувало за кордон, двом відібрано силою совєтське громадянство, один був виміняний за совєтського шпигуна, а один помер.

Третього лютого проминула четверта річниця від першого арешту членів Гельсінкських груп у Совєтському Союзі.

У листі американських законодавців — членів Комісії безпеки і співробітництва в Европі говориться, що хвилі переслідування, арештів, терору, судів над членами Гельсінкських груп тривають досі. Членів цих груп Комісія ставить як приклад для інших державсиґнаторів Гельсінкських угод.

Американська Комісія для нагляду за виконанням Гельсінкських угод була створена в 1976 році. Вона віліграє провідну ролю у підготові до міжнародних конференцій, метою яких є переглянути чи Гельсінкські угоди виконуються державами-сиґнаторами. Як відомо, такі конференції відбулися в Бєоґраді, Югославія, і Мадриді, Еспанія, наради якої ще й досі тривають.

В Нікараґуа ситуація значно погіршилась

Манаґуа, Нікараґуа. — Невдачі сальвадорських повстанців і взагалі цілого лівого бльоку, який намагався силою захопити владу, рішуча постава нового американського Уряду, яка виявилася в припиненні допомоги Нікараґуа та в відновленні і збільшенні допомоги сальвадорському урядові, зростаючий спротив населення проти комуністичних зазіхань на владу в країнах Середущої Америки — змусили лівий уряд Нікараґуа маневрувати й удавати, що він склонюється до центристських позицій.

Внутрішня ситуація в Нікараґуа розвивається зовсім незадовільно. Група сандіністів, яка при помочі різних демократичних груп захопила владу, а тепер тих своїх демократичних спільників по черзі усуває і вводить комуністичну політику нищить основи дотеперішньої господарської системи. Наводжені комуністичні порядки не можуть задоволити ані бідних ані багатших, бо господарське положення щораз важче. Тому після припинення американської допомоги сандіністи вже в короткому часі відчули наслідки цього. Щоб відновити отримування допомоги з Вашінгтону вони заявляють, що на терені Нікараґуа немає баз сальвадорських лівих партизан, ані звідси не доставлювано зброї і людей до Ель Сальвадору.

На зовнішньому відтинку лівий уряд Нікараґуа пробує бути посередником між лівими партизанами Ель Сальвадору і урядом після того, як партизани очевидно програли. Рівнобіжно з тим сандіністи намагаються переконати сальвадорських лівих у потребі шукати порозуміння з урядом і таким чином врятуватися перед тотальною невдачею.

Гру сандіністів розкривають різні факти — останньо замкнення ними Комісії людських прав в Манаґуа, запечатання бюр тієї Комісії та повне припинення її діяльности.

У світі

КАНЦЛЕР ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ Гельмут Шмідт заявив у своєму виступі в Бонні, що він вимог лівого крила соціял-демократів не прийме й буде їх рішуче поборювати. Виступ канцлера мав місце на зустрічі керівництва партії та її теренових представників, скликаній спеціяльно для обговорення й вирішення останніх виступів того крила. Канцлер Шмідт заявив, що потреба будувати атомні електрівні є для Західньої Німеччини безспірною та що в тій справі є остаточне рішення уряду і інших відповідальних чинників, і він ні в якому разі від того не відступить. Так само не може бути мови про ослаблення німецької участи в НАТО. Західня Німеччина є в НАТО для охорони власних інтересів і вона ті інтереси й надалі буде берегти. Голова партії Віллі Брандт, який був предсідником тієї зустрічі, представив небезпеку таких виступів, які тепер мають місце з боку лівого крила, й звернув увагу на те, що вони можуть закінчитися так, як це сталося в Лейбор партії в Англії, де дійшло до розламу.

ДРУГУ РІЧНИЦЮ ісламської революції в Ірані відзначено в дуже песимістичному настрої. Поволі приходить до притомности й аятолла Хомейні, який видав звернення з приводу тієї річниці. У своєму зверненні він остеріг ісламські релігійні чинники і їхніх світських послідовників, що їхнє встрявання в державні справи веде до повного хаосу. Виступав в тому самому тоні також президент Абольгассан Бані-Садр. Його промови слухали понад півмільйона людей на площі Азаді в Теграні. Бані-Садр вказав на важке положення на фронтах, на розклад у нутрі Ірану, на комплектний розвал господарського життя та на те, що Іран швидко зближається до банкрутства, і коли йому не стане фінансових резерв, ніхто не позичить, ані не продасть їм нічого на кредит. Всі державні резерви впали до чотирьох більйонів долярів. Накінець він також заатакував ісламський клер, а особливо тих, які працюють на різних державних постах.

ШІСТЬ ІЗ ДЕСЯТИ канадських провінційних прем'єрів звернулися з петицією до британських парляменту й уряду з проханням підтримати їх у боротьбі з проєктом федерального уряду додати до нової конституції „Хартію прав", в якій будуть забезпечені права одиниць, груп, а в першу чергу — національно-культурних меншостей. Прем'єри провінцій Квебек, Манітоба, Бритиш Колюмбія, Альберта, Нювандленд і Прінс Едвард островів вимагають, щоб реґуляцію тих прав залишити провінційним урядам. Федеральний уряд настоює, щоб це було в федеральній хартії, бо, як показав досвід, провінційні уряди зчаста нехтують тими правами. Подібну поставу займають також українці Канади, бо знають з досвіду, як їх трактували й трактують провінційні установи.

ВИСТАВКА „УКРАЇНСЬКІ РУШНИКИ"

Ню Йорк, Н. Й. — В суботу, 21-го лютого ц.р., тут в Українському Музеї при 203 Друга авеню відбудеться відкриття нової виставки „Українські рушники". Музей відкритий від 1-5 години від середи до неділі. Вступи: один доляр для дорослих, 50 центів для студентів і пенсіонерів, які мають відповідні посвідки. Телефон музею (212) 228-0110.

ПРОЗІРКИ З ПОЇЗДКИ ДО ГРЕЦІЇ

Ню Йорк, Н. Й. — Заходами 64-го Відділу Союзу Українок Америки тут в суботу, 21-го лютого ц. р., о год. 4-ій по полудні в Домівці СУА при 108 Друга авеню відбудеться показ прозірок виконання Юрія Навроцького — „Прогулька до Греції" з поясненням Христі Навроцької. Управа Відділу запрошує всіх — членкинь і громадянство.

ЛЕЩАТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ

Таллі, Н. Й. — Український Лещатарський Клюб „Сокіл" у Сиракюзах влаштовує в днях 21 і 22-го лютого ц.р., на Сонг Мт в Таллі, Н. Й. (Г-вей 81, виїзд 14, 15 хвилин на південь від Сиракюз) лещатарські змагання за першості УСЦАК-у та за мандрівну чашу в пам'ять д-ра Мирослава Орловського. Початок в суботу о год. 8:30 вранці. Того ж дня о год. 7-ій вечора — бенкет і роздача нагород у Голідей Інн. Зголошення і оплату 12 дол. від особи треба скеровувати на адресу: Dr. Nicholas G. Bohatiuk, 108 Cooper Lane. Dewitt, N.Y. 13214. Tel: (315) 446-2262. Кімнати в Голідей Інн треба замовляти телефоном: (315) 457-4000.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303
P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Два світлі президенти

Коли мова йде про самостійність України, ми всі згадуємо світлу подію нашої короткотривалої державности 22 - го Січня 1918 року — Четвертий Універсал, і ім'я першого президента України Михайла Грушевського. Коли говоримо про самостійність Америки, яка триває гарні понад двісті років, то ми згадуємо великого і Першого Президента Америки Джорджа Вашінґтона, „Батька" цієї модерної нації.

Коли мова заходить про соборність всіх земель України, ми пригадуємо собі подію також із Січня 22-го, але вже рік пізніше — 1919 року — , коли проголошено Акт Злуки всіх українських земель в одну державу. Коли ж згадуємо єдність всіх стейтів Америки, то тоді на думку приходить постать президента Лінкольна, який зберіг єдність цієї молодої країни: не дозволив на відділення американського Півдня від Півночі.

Джордж Вашінґтон і Абрагам Лінкольн — два світлі президенти З'єднаних Стейтів Америки. Такими великими й об'єднаними разом бачить їх народ Америки; бачать їх поруч на портретах всюди вільнолюбні люди в світі. Україна також шанує їх обох: чекаючи і досі Вашінґтона з новим і праведним законом, що його вона неминуче повинна дочекатися. І згадує Україна і Великого Емансипатора — Лінкольна, того, що поклав край рабству в Америці, звільнив невільників чорних. І тут згадаємо великого українського Емансипатора — Шевченка, що казав, що „царята і старчата — Адамові діти", коли кликав сильних світу цього звільнити з рабства „таки не чорних, а своїх — братів незрячих..."

Продумуючи великість для всього світу, не тільки для Америки, Вашінґтона і Лінкольна, пригадується згадка про те, які портрети вибрав собі президент Кеннеді для свого бюра: були це чотири славні американці: Бенджамін Френклін, Джордж Вашінґтон, Абрагам Лінкольн і генерал Роберт Лі. Інший президент волів замість четвертого, генерала Р.І. Лі, мати портрет Томаса Джефферсона, ще інший — давав замість Френкліна Бенджаміна — Френкліна Делано Рузвелта, а найновіший теперішній, вже сороковий Президент, до портретів Джорджа Вашінґтона й Абрагама Лінкольна додає з шанобою Двайта Айзенгавера й Калвіна Кул'іджа. Але завжди-завжди серед найвизначніших у кожному виборі є незаступимі — Перший і Шістнадцятий президенти Америки, Джордж Вашінґтон і Абрагам Лінкольн.

Такими великими стоять вони в думках і серцях американських українців. Такими стоять вони для правозахисників на Україні, бо вони — ці борці України, так як Вашінґтон — змагаються за самостійність України проти окупанта, за її національні права і за людські, які вичислені всі в Хартії Прав, перших десяти додатках до Конституції, ухвалених за президента Вашінґтона.

І вони — ці відважні українці — так, як Лінкольн, борються за людські права для кожного члена свого народу — і „царят і старчат", за демократичну владу, бо тільки така може забезпечити рівне й добре життя для громадян майбутньої України; лише демократія в Лінкольновому розумінні — „уряд народу, через нарід і для народу — ніколи не зникне з лиця землі", з її найголовнішою засадою — свободою думки і вислову — для кожного члена спільноти. Україна і всі українці мають з кого брати приклад — це дві світлі постаті американської історії — Вашінґтон і Лінкольн, що їх славну річницю святкує вся Америка.

Василь Дідюк

У ПОКЛОНІ ПАТРІЯРХОВІ

У тяжких і невідрадних часах нашої української історії послав Господь на землю нам Пророка. День 17-го лютого, що є днем народження Патріярха Йосифа, можна хіба звеличати словами воскресного стиха: „Цей день, що його сотворив Господь, хай буде радісний і великий". Українська нація і Церква пишаються такими великими постатями української церковно-національної історії, як Митрополити Іларіон, Петро Могила, Василь Липківський, Андрей Шептицький і теперішній Блаженніший Патріярх Йосиф. В історії України українська Церква все була тісно пов'язана з народом. Крайовий автор і тепер пише про те, що не раз націю рятувала Церква; а про український грекокатолицизм пише, як про фортецю проти польонізації і русифікації західніх земель України та невід'ємну частину національного патріотизму цієї вітки української нації.

УАПЦ, Українська Автокефальна Православна Церква, Митрополита Липківського була остоєю проти російськости, наголошуючи суверенітет Української Православної Церкви. Постаті, які символізують єдність українського патріотизму і українського християнства, стають всенаціональними, без огляду на їх віровизнання. Українське героїчне християнство є єдине й унікальне у своєму мучеництві, ісповідництві його священослужителів і вірних. Українські владики обох віровизнань УАПЦеркви і УКЦеркви не угнулися; вони загинули як правдиві апостоли Христа мученицькою смертю з рук московсько-комуністичних воюючих безбожників і стали прапором усіх українців, всієї нації — стали всеукраїнськими святими.

Такою ж прапорною постаттю України є і наш Патріярх Блаженніший Йосиф, якому 17-го лютого цього року сповниться 89 років трудолюбивого життя, 42 роки хіротонії, із цього 18 років тяжкої неволі у московсько-большевицьких в'язницях — концтаборах і інших закладах жорстокого переслідування. Тяжкою була ця неволя, але Господь у чудесний спосіб не тільки зберіг нам післаного Пророка, але і визволив його з дому неволі, і 9-го лютого 1963 року Владика таємничо приїхав до Риму, а 10-го лютого був сердечно привітаний Папою Іваном XXIII і від того часу став він символом праці, труду, молитви, батьком і оборонцем прав Української Католицької Церкви і її розбудови у Римі, як і в цілому світі за завершення її патріярхатом.

Патріярх Йосиф з'явився з волі Божої у вільному світі в час великого занепаду духово-ідейного і морального, у час релігійної кризи людства, капітуляції офіційних західніх Церков перед воюючим безбожництвом, у час культу золотого тельця, гедонізму, і скептицизму; і він став символом оновлення християнства для всіх українців, а навіть для всього християнського світу.

Поставлена ним справедлива вимога патріярхату для УКЦеркви, на жаль, ще не зовсім знайшла повне зрозуміння і визнання офіційних чинників Вселенської Церкви, серед яких все ще покутують надії на якесь „мирне", а при тім і християнське спілкування з червоною Москвою у формі екуменізму. Цю важливо-життєву справу Української Католицької Церкви не вповні піддержують деякі українські князі Церкви, хоч сам Папа Іван-Павло II проголошує нам, що тільки в єдності ріст і будучність нашої страждальної і переслідуваної Церкви. Україна і її віра в Бога не минається і не минеться ніколи, тому вже тепер ми є свідками того, що послідовна праця і боротьба за святі ідеали, хоч не є легкою, поволі приносить перші успіхи, і є дальші познаки, що Правда переможе.

Минулий 1980 рік хоч ще не приніс Українській Католицькій Церкві цілковитого завершення її патріярхатом, то все ж наш Патріярх поклав солідні підвалини для цього.

Блаженніший Патріярх Йосиф вже за життя належить до історії, хоч і далі безперервно її творить. Творить її не для себе, але для своєї Церкви і народу. Він чудом зберігся і як живий свідок залишився з одинадцяти замучених у російсько - комуністичній неволі Ієрархів Української Католицької Церкви, прибувши на Захід, і тут символізує змагання Української Церкви і народу за волю, як Пастир і Первоієрарх УКЦеркви, яку перебрав після смерти Великого Митрополита і світоча християнства, Слуги Божого Андрея Шептицького.

Для України Блаженніший Патріярх Йосиф став символом незнищимости Української Церкви, її прапороносцем і символом патріотизму і любови до Бога і Батьківщини. Він, як скеля, на якій будується героїчна Церква, став символом вірности, жертвенности і відваги. Він Пастир-Пророк, зісланий нам самим Богом, як колись вогнянний стовп в пустині, щоб показати нам шлях правдивий, щоб ми не зблудили.

Священик, ректор Богословської Академії, архиєрей, науковець і мислитель, виховник молоді, громадський діяч, а на кінець мученик і ісповідник віри, Блаженніший Патріярх Йосиф уосібнює все, що найцінніше і найкраще має український народ. Його посвяту і

(Закінчення на стор. 4)

Михайло Кучер

ВАРТІСТЬ КИТАЮ ЯК СОЮЗНИКА ЗАХОДУ

II

Як же виглядає „модернізація" китайського соціялізму? Так само як і совєтського. Де-не-де дозволено присадибні ділянки. Колгоспники з тих ділянок можуть продавати на колгоспних ринках.

Головний клопіт Китаю — величезне населення і високий природний приріст. Китай має великий дефіцит кваліфікованої робочої сили й незвичайний надбуток чорноробів. За машини Заходу Китай мусить платити золотом, або сирівцями. Потенційно сирівці має, але не може їх експлуатувати без кваліфікованої сили. Експорт легкої індустрії не допоможе, але і її товари потрібні країні. Про дозвіл на закордонні концесії ще говорити рано. Надіятися на широку торгівлю із Заходом майже неможливо.

Мета СССР і Китаю — однакова

У політичному відношенні є мало надій на те, що Китай може незабаром стати надійним союзником ЗСА проти СССР. Китай так само як і Совєтський Союз хоче перемоги „соціялізму" у цілому світі. Восени 1979 року в Китаї, опубліковано документ про те, що далі не можна вважати совєтський комунізм ревізіоністичним.

Кількісно Китай має величезну армію, але зброя стара — 20 років, тай такої мало. Хліборобство на випадок війни не може прохарчувати армію. Тому Китай не встані провадити ані наступальної ані фактично успішної оборонної війни. Теперішній Китай далеко не великодержава, але позує на таку із своєю теоретичною протисовєтською політикою, так званим красномовством в Об'єднаних Націях і при всіх інших нагодах. Мета її дістати від довірчивого Заходу якнайбільше кредитів. Але з якою метою? Завдання і мета Китаю та СССР однакові — перемога соціялізму в цілому світі.

Колишній президент ЗСА Джіммі Картер з самого початку своєї каденції проголосив справу громадянських свобід основним напрямком внутрішньої і зовнішньої політики цієї країни. Боротьба за громадянську свободу стала офіційною місією Америки. Але від самого початку през. Картер цю свою політику не всюди однаково застосовував.

Американці, глибоко затривожені інфляцією та обезціненням доляра, не дуже звертали увагу на ідеологічні прагнення Президента. Вирахування кількости, наприклад, арештованих на Кубі, або в Чіле, не турбувало американське громадянство.

Та, крім того, крім „пересічних" громадян, маємо в ЗСА майже півмільйона вчених-гуманістів, журналістів, політиків та бюрократів. Американські ліберали — які, щоправда, програли вибори, ставили през. Картерові неприємні питання — чому він карає Совєтський Союз за переслідування совєтських дисидентів, позбавляючи його американської технології та зерна, а замикає очі на переслідування інакшедумаючих в Чіле.

Стримання американського зерна не дуже пошкодило Совєтському Союзові, бо може таке (зерно) купувати у американських союзників. Отже, залишилось клопітливе питання — чому президент Картер свою політику оборони громадянських прав стосував тільки до малих і слабих країн.

Але що робити з величезним Китаєм? Тут всі критики політики президента Картера щодо оборони громадянських прав соромливо замовкли. Тож „всемогутній" Бжезінскі, бувши в Китаї, більш-менш сказав таке: „в нашій добі не так йдеться про доктрини, або ідеології, як про свободу людини". Проф. Бжезінскі є найбільшим прихильником зближення Китаю та ЗСА.

Існує припущення, що ЗСА після програної війни з В'єтнамом, опинилися у „ворожому оточенні" і з такого можуть вийти тільки при допомозі Китаю. Тому не варто звертати увагу на „місію свободи" Америки.

Уже перед окупацією Москвою Афганістану тодішній Президент почав антисовєтські виступи, які, щоправда, хутко старався злагіднювати. Він мусів прийти до переконання, що СССР загрожує ЗСА. З другого боку ліберальна опінія Америки і Західньої Европи вимагала морального та мілітарного роззброєння Заходу.

Спільний ворог

ЗСА не здібні до справжньої оборони своїх ідеалів та свобід. Китай це добре знає. Тому наближення Америки до Китаю без формального союзу може — але не мусить — перекреслити ґльобальні наміри СССР.

У ЦК КПК, крім просовєтської групи, є циніки, або реалісти (можна їх звати різно), які розуміють користі або зі Совєтським Союзом, або із ЗСА. ЦК КПК добре знає про величезну технологічну можливість Заходу, але одночасно і нездібність до самооборони. Тому насамперед треба якось знищити Совєтський Союз — спільного ворога.

(Продовження буде)

З НАШИХ БУДНІВ

Великі паради

У той подвійно історичний день 22-го січня 1981 року в ресторані Українського Народного Дому багато було розмов на тему величавої паради, що її зготовило місто Ню Йорк тегранськам героям, або так званим колишнім закладникам. Герой українського роду Михайло Метрінко по Бродвею не парадував разом з іншими колегами, поскільки рідне містечко Олифант, Па., влаштувало йому екстра-параду, яка нашому бравому козакові слушно належалась за тяжку поневірку в бусурманській неволі.

Присутній тоді на вечері в УНДомі „старий емігрант" з Нюарку (хоч на старого анітрохи не подобав!), пригадав собі при цій нагоді, що він був свідком найбільшої в цій країні паради на честь полковника Чарлса Ліндберга, коли той вперше в історії авіяції перелетів Атлантійський океан в одномоторому літаку.

— Але ж його радість і втіху з перемоги над Атлантиком, — похитав головою гість з Нюарку, — дуже скоро затьмарила вістка, що кіднапери вкрали малолітнього синка полковникового, зажадавши за нього величезного окупу, — правда не такого високого як його зажадав іранський Алі-Баба з своїми розбійниками за американських закладників...

— Окуп був заплачений батьками, однак, як виявилось, надаремно, бо дитину знайшла поліція неживою, чи то в кошику, чи в паперовій баксі, — пригадував наш сусід, але не здолав з усією докладністю пригадати всіх деталів, та й не дивота, бо з того часу пролетіло вже чи не з-півсторіччя!

Тоді виступили зі своїми споминами представники політичної еміграції — один „східняк", другий — „западняк". Вони взяли участь у подібній параді з нагоди завоювання чемпіонату країни котримось з нюйоркських бейсбольних клюбів — „Єнками", чи „Даджерсами". Вдячні нюйоркчани влаштували чемпіонам ентузіястичну зустріч на Бродвеї, висипавши їм на голови тисячі, а може й мільйони, тонн дрібно посіченого паперу. Наші земляки замішались були в торжествуючу юрбу може на п'ять хвилин, але потім півгодини витрясали з волосся паперову січку...

— Пригадую собі, як мій друг, Іван Митрофанович, — розповідав „западняк", — розкритикував тоді Америку за її, мовляв, нечувану розтратність!

— Чи то не скандал, — говорив, — що стільки добротного, тонюсенького паперу нівечиться, у той час, коли в нас, в Україні, всі курці мали б з чого крутити „заячі ніжки на протязі цілої п'ятирічки!

— Ще він цього не вимовив, уявіть собі, коли тут якась ласкава душа спустила йому на лепетину напіврозрізану телефонічну книжку, що збила йому шапку з голови і його самого трохи не загнала під колеса проїжджаючого автобуса...

...Це рука Дядька Сема так тебе покарала за те, що ти посмів піддати критиці американські порядки, не посідаючи американського громадянства, — пожартував собі „западняк" із „східного брата", а всі присутні дружньо зареготали...

Ікер

З ТЕАТРУ

Нова п'єса

Репертуар філядельфійської Театральної Студії помітно збагатився релігійною п'єсою „Вифлеємська ніч", що її Студія відіграла двічі — вперше на закінчення осіннього семестру в Авдиторії Академії Сестер Василіянок у Дженкінтавні, Па., 14-го грудня 1980 року, вдруге — на запрошення 20-го Відділу СУА ім. Олени Теліги з нагоди Щедрого Вечора, що його влаштував цей Відділ 18-го січня ц.р.

Монтаж, що його зладив Володимир Шашаровський на підставі ораторії І. Я. Луцика, знаменний актуальним звучанням. Відчувається, що персонажі театрального видовища, які говорять про гнобителів і нелюдське ставлення до чесних трудолюбних людей, — це „люди такі як ми".

В. Шашаровський, що має на своєму конті біля десятка різнотематичних монтажів, не лише сконденсував предовгі втомлюючі монологи Луцика, але вніс у них новий зміст. Цікаво побудовані мізансцени всіх трьох картин — прикметні своєю сценічністю — 1) В очікуванні приходу Христа, 2) Янгол сповіщає пастушкам народження Месії, 3) Поклін новонародженому Дитяті. Виконавцями, крім студійців, були Володимир Добровольський, Василь Кострицький і Володимир Мельник, колишні професійні актори і діти та молодь парохії церкви св. Архистратига Михаїла.

Впродовж цілого спектаклю, поза вмілим розташуванням дійових осіб на сценічному просторі, ми не могли не звернути уваги на чіткість, подачу слова та поправність мови. Це особливо на адресу наймолодших: Ілля (Іко), Лабунька (провідник пастушків) та Андрій Лащик, Роман, Ад-

(Закінчення на стор. 3)

ЩОБ НЕ СОННИМ СНИЛОСЬ

НА ПЕРЕЛОМІ

Написав проф. д-р Борис Андрієвський
(Стаття написана в 1956 році)

(III)

І коли, в зв'язку з диверсією КЦАБ'у, за ініціятивою українських журналістів було скликано нараду всіх політичних партій, щоб створити єдиний протимосковський фронт, ми взяли в ній участь. Нарада виробила спільну відозву, що була з усіх поглядів цілком сприйнятна і для нас. Та, проте ми, цілими тижнями дискутували її на Проводі і... не схвалили. Лише багато пізніше ми взяли участь у новій нараді політичних партій за умов мені вже не відомих.

Але наше громадянство в цей критичний момент виявилося дозрілим, а „східняки" навіть заняли передові позиції в цім антимосковськім фронті. Я був гордий, що я „східняк" і що мої брати із Східньої України були не гіршими патріотами, як мої брати з Галичини. Та мене огортав гострий сором, що Провід моєї Організації, навіть при зустрічі з ворогом, не хотів стати до одного фронту. Ця нарада показала, що українське громадянство починає нас переростати.

Ми і східні українці

Капітуляція Німеччини застала на німецькому й австрійському теренах велику масу східніх українців, які за велінням національного інстинкту оселилися в українських таборах УНРРА-ІРО. Ці табори стали для східніх українців великою, хоч і гіркою, національно-політичною школою, де вони перейшли швидку й разючу метаморфозу; люди, що кожне третє слово змащували російським „матом", цілком викинули зі свого лексикону огидну лайку, люди, яким українська й російська мови були „всьо равно", щодалі ставали національно більш свідомими.

Ані ми, ані інші галицькі політичні організації не знайшли дороги до душі східнього українця в таборах і він інстинктивно потягся до УРДП. Не зважаючи на свої ідеологічні блукання, УРДП має величезну заслугу перед українством, бо тільки ця політична організація була спроможна затримати мало свідомого „східняка" й колишніх власовців по цей бік барикади. Перевиховавши свої кадри, на початку з визначним антигалицьким присмаком, УРДП розбила ставку КЦАВ'у на підсовєтське українство, завівши цим надії московських імперіялістів. Згодом вивітрилося в УРДП і протигалицьке наставлення, уступивши місце соборницьким настроям, і ніхто інший, як ця партія, устами своєї газети голосно заявила — „хто підніме руку на Львів, той матиме справу з ...Києвом".

Провід нашої Організації не зрозумів ваги східнього українства. Своєю поставою до східніх українців ми викликали антигалицький комплекс і певно відкинули б їх до московських покровителів, якби не постала ця суто східняцька партія. Навіть тоді, коли вже виразно зарисувалося протимосковське обличчя УРДП, ми провадили в своїй пресі неперебірливу кампанію проти неї, цілком одсепаровуючи себе від мас підсовєтського українства. Часом доходило до курйозів, що й досі мені не є зрозумілі.

Прочитавши статтю Івана Багряного про промосковське наставлення українського відділу „Голосу Америки", що відкривала перший вогонь по аранжерах московської пропаґанди українською мовою, я й собі написав статтю на ту тему, вставивши речення — „як правильно зазначив Багряний у своїй статті". Моя стаття зацікавила одну з наших газет і редактор, східній українець, людина з неабияким інтелектом, згодився її надрукувати з умовою, що я викреслю це сакраментальне речення. Я рішуче відмовився, поставивши вимогу — або друкувати статтю без жадних змін, або її мені повернути. У дискусії, що тривала десь близько трьох тижнів, редактор мені виразно заявив, що це є „настанова гори". Статтю було надруковано без змін, але в моїй свідомості залишилася незвичайна вузькість „гори" і елементарне непорозуміння нею проблеми Сходу.

Незаперечним фактом є, що ціле покоління підсовєтських українців училося в українських школах, створених наполегливістю націонал-комуніста Скрипника, формувалося у вогні боротьби націонал-комуніста Шумського проти великодержавного московського комунізму, й виховувалося під величезним впливом Хвильового. У дивний спосіб ці постаті поєднали в собі елементи повного політичного банкрутства і великої культуртреґерської місії, вивівши українство із сфери гопака й примітивної просвітянщини на рейки Нації, що замилувалася теорією Айнштайна, змагалася з европейською наукою і рішена була будувати свої великі міста, літаки, кораблі. Вони прищепили новому поколінню гордість господаря, свідомого своєї сили і свого багатства.

Провід Організації неспроможний був вирізнити Хвильового — політичного банкрута і Хвильового — революціонера-культуртреґера і, йдучи лінією найменшого опору, почав неперебірливо паплюжити хвильовистів і Хвильового. Східнє українство наїжилося й сприйняло цю кампанію як галицьку диверсію проти нього самого. А до того й прихильники хвильовизму в вирі полеміки допустилися непотрібної ґльорифікації Хвильового, зі свого боку заплутавши таку просту і ясну справу.

Якщо кампанію проти Хвильового й хвильовистів можна було виправдати певними ідеологічними мотивами, то кампанія проти Ю. Дивнича (С. Панас: Дивні „діла" Юрія Дивнича, Укр. Самост. 23 серпня 1953) вже мали виразний характер диверсії проти підсовєтської інтеліґенції. Читаючи цю скандальну статтю, я мимоволі згадував, як я голосував за закриття церков, за розстріл групи українських письменників в 1934 році, нарешті, як я діставав як науковець 1 кілограм хліба на день, а в той же час мільйони українських селян і селянських дітей гинули голодовою смертю.

Отже, різниця між підсовєтським письменником Дивничем і підсовєтським лікарем Андрієвським тільки кількісна, а не якісна, бо від кожного письменника, що хотів друкувати свої твори, вимагалося більшої політичної активности, як від лікаря.

Примітивний автор „Дивні 'діла' Юрія Дивнича", за мовчазною згодою Організації привласнив собі право судді над підсовєтською інтеліґенцією. Отже, Організація повністю поносить відповідальність за цей пасквіль проти української підсовєтської інтеліґенції.

Як відомо, характерною прикметою східнього українця є потяг до ширшого об'єднання. Чи ця будівнича риса була народжена гірким досвідом боротьби українських партизан 1914-1923 рр., що, через отаманію, взаємну ворожнечу і брак центрального керівництва були цілковито знищені большевиками, чи вона виросла з трагічних днів колективізації, чи, нарешті, вона випливала з досвіду державного будівництва, хоч і не своєї змістом, УСРР — сказати важко. Що найпевніше, усі ці три причини відіграли свою ролю і виробили тип людини, що не може зрозуміти, чому українські політичні партії, маючи спільну мету, не можуть порозумітися й об'єднатися. І, звичайна річ, переважна більшість східніх українців стала моральною й матеріяльною опорою Української Національної Ради, що являла собою продукт порозуміння більшої частини українських політичних партій. Свої симпатії до УНРади вони цінували головно як символ об'єднання, що постав після довшого часу цілковитого розбиття і відповідав їхньому духовому наставленню.

Я й досі не знаю, чи правильно зробила Організація, ввійшовши до Української Національної Ради, але я глибоко переконаний, що наш вихід з неї був величезною політичною і тактичною помилкою. Можливо, що аритметична конституція УНРади не дала б нам можливости зрушити закостенілість її засад і ми однаково були б змушені вийти пізніше. Але в такому разі ми мали право сказати широкому громадянству, що ми все зробили, щоб направити справу і не на нас лежить відповідальність за вихід. Фактично ж ми, трохи побавившись у парляментаризм, раптово, без поважних на те причин, безславно залишили цю інституцію. Ніякі арґументи не могли утримати Провідника від цієї помилки.

(Продовження буде)

Нова п'єса...

(Продовження зі стор. 2)

ріян, Олесь Геврики (пастушки). Останній — наймолодший з усіх виконавців. Між іншим цей мізинчик — улюбленець публіки.

Володимир Добровольський у текстово найбільшій ролі показав свої сценічні здібності. Сценічна постать, як це виходило з акції, оперта на слові, вагомість якого не конче слід підкреслювати жестом, що повністю зрозумів виконавець доволі складної ролі.

Крім названих, на згадку ще заслуговують такі актори, як: Оля Михайлюк (Янгол), Віра Бойко (Марія), Василь Кострицький (Йосиф); Роксоляна Чорпіта, Маріянна, Оксана, Марта Михайлюківні, Надя Кічула, Галя Стефурак і Маруся Голіней (гурт прочан) та Володимир Мельник, Зоріян Дубенко і Тарас Левицький (Царі).

Застигла в безруху поза гуртової сцени останньої картини, безпосередньо перед опущенням завіси, виразно підкреслила добре скомпонований живий образ, у якому було видно вправну руку режисера.

Стверджуємо, що в Студії переважають дівчата. Брак хлопців у цього роду студіях не лиш унеможливлює ставити п'єси з більшою кількістю дійових осіб (народні й історичні п'єси), але відбирає шансу оволодіти зразковою українською мовою, якою саме є сценічна мова, у склад якої входять такі компоненти, як: артикуляція, дикція, а крім цього витонченість жестів і рухів — усе те може пригодитися навіть у не одній професії, чи то вчительській, адвокатській, як теж у консулярній службі, не згадуючи готелярства і торгівлі. Та це на марґінесі цих рядків.

Відмічуючи цією короткою нотаткою інсценізацію „Вифлиємської ночі", вітаємо режисера Володимира Шашаровського з черговою п'єсою Студії, який не жаліє ні часу, ні труду для підготови нових кадрів адептів українського театрального мистецтва.

Я.К.

Президія СКВУ...

(Продовження зі стор. 1)

Д-р В. Душник, на прохання президента СКВУ М. Плавюка, подав інформації про теперішню американську політику відносно прав людини. Хоч на другу фазу Конференції не поїхав колишній голова американської делеґації Ґриффин Белл, але зате поїхав його заступник, Макс Кемпелман, який заявив, що президент Роналд Реґен далі піддержуватиме оборону прав людини, побіч його спеціяльного наголосу на боротьбу проти міжнародного тероризму. Д-р В. Душник також сказав, що новий Уряд у Вашінґтоні назначив проф. Ернеста Лефевра з Джорджтавнського університету на пост заступника Державного секретаря для Прав людини та Гуманітарних справ в Державному департаменті.

Мґр І. Базарко підкреслив визначну допомогу для СКВУ та його дії в Мадриді місцевої української громади, яка має дуже добрі зв'язки з еспанським урядом і пресою, і за це українцям в Еспанії належиться окреме признання.

Це саме висловив Митрополит Мстислав на основі звідомлень, які він одержав з Женеви, від визначних осіб, які висловлювалися якнайкраще про діяльність і успіхи української групи в Мадриді. Д-р Р. Трач піддержав інших членів у справі висилки представника СКВУ до Мадриду.

Закордонне Представництво

У дискусії ред. І. Біляньський попросив вияснення в справі співпраці СКВУ з ген. Петром Григоренком у Мадриді мимо того, що він не відтягнув свого підпису під т.зв. „Катинською заявою" і що Українська Гельсінкська група, мовляв, відкинула погляди ген. Григоренка.

Відповідаючи на це питання, М. Плавюк сказав, що документи українського руху спротиву в Україні в ніякому разі не суперечать постановам СКВУ, а навпаки — скріплюють їх. Щодо зустрічі з ген. П. Григоренком, вона не могла відбутися, як запляновано, бо генерал виїхав був на довший час до Европи.

Щодо меморандуму української вашінґтонської групи про включення Української ССР в ряди підписувачів Гельсінкських угод, то, зрозуміло, СКВУ не поділяє становища вищезгаданої групи (комітету) і відмежувався від тієї акції.

Митрополит Мстислав додав, що ген. П. Григоренко нічого не зробив, ані не сказав чогось такого в Мадриді, що могло б пошкодити Україні, а навпаки — його виступи були по лінії українських національних інтересів.

Інші справи

В справі кампанії за збіркою на фонд СКВУ прийнято гасло „1000-річчя Християнства в Україні — За Християнську Україну", гасло, що його вибрано з інших пропонованих гасел.

Д-р Л. Ромаків ширше зреферував про заплановану світову конференцію української молоді, яку спочатку пляновано на травень 1981 року, але через різні труднощі конференцію перенесено на 3-4 липня 1981 року в Торонто. Сподіваються на конференції 250 делеґатів (4 до 5 делеґатів від кожної крайової молодечої організації) та понад 100 представників-гостей.

Під час цієї світової конференції буде виголошено ряд доповідей і будуть орґанізовані панелі на такі теми, як питання української мови, культури, національних традицій, відношення до теперішньої України тощо. Є певні труднощі щодо встановлення віку панелістів, як теж питання щодо участи групи молодих українських марксистів з Канади. Скоро будуть виданні спеціяльні заклики в імені КУМО (Комітет Українських Молодечих Організацій). Митрополит Германюк запропонував тему про значення української родини, що є основою українського суспільства. Згадано також, що деякі укаїнські молодечі організації з бідніших країн (Бразилія, Арґентина і Параґвай) потребуватимуть фінансової допомоги від СКВУ.

Справу відзначення 1000-річчя хрещення України реферували Митрополит Германюк і Митрополит Мстислав, звітуючи про окремі приготування їхніх церковних ієрархій.

Владика Германюк заявив, що від трьох років епархіяльні комітети у Вінніпеґу, Філядельфії і Римі розгортають у тому напрямі роботу і що Синод Українських Католицьких Єпископів виніс ряд постанов відносно відзначення цієї важливішої річниці. Рівнож він заявив, що Синод делеґував його для переговорів з представниками Української Православної Церкви в справі спільного відзначення 1000-річчя хрещення України.

Митрополит Мстислав сказав, що в Українській Православній Церкві також створено спеціяльні епархіяльні комітети для підготовки відзначення 1000-річчя хрещення України. В березні ц.р. відбудеться спеціяльний збір православних владик у Вінніпеґу. Покищо не говорено про спільне відзначення чи видання спільних наукових публікацій. Він заявив, що він радо зустрінеться з Митрополитом Германюком під час свого перебування у Вінніпеґу, одначе всі інші кроки відносно спільного відзначення залежатимуть від рішення українських православних владик.

Мґр Базарко заявив, що відомий український артист Петро Андрусів працює над великим образом „Хрещення України", який можуть прийняти обидві Церкви для розповсюдження в порозумінні з мистцем. Він теж додав, що з огляду на акцію росіян для використання ювілейної дати 1000-річчя для виключно їхніх національних цілей, побажаний був би спільний український релігійно-національний виступ.

Проф. В. Омельченко, голова Координаційного комітету для відзначення 50-річчя штучного голоду в Україні, заявив, що тільки по доповненні членів наміченого комітету він скличе збори для вироблення певного пляну для різних акцій крайових і центральних організацій, які є членами СКВУ.

Мґр І. Винник і В. Кирилюк зложили звіт про фінанси СКВУ, включаючи приходи й розходи.

Рішено видати спільно зі СФУЖО заклик у справі „Декади Української Родини". На внесок сен. П. Юзика розглянено щораз то тяжче положення українців у Польщі та передискутовано працю д-ра Ніни Караванської-Строкатої про українських політичних в'язнів у СССР для СКВУ.

Справи XIII Конґресу

Ред. І. Білинський і В. Мазур в окремих запитах, звернених до Митрополита Мстислава, просили вияснення певних заяв, що появилися в українській пресі відносно потягнень Організації Українського Визвольного Фронту й Української Народної Помочі. У відповідь Владика Мстислав заявив, що в справі статтей, які друкуються в часописах і які комусь не до вподоби, слід звертатися до редакцій тих періодиків або авторів дописів.

Відтак Владика Мстислав хотів забрати слово в справі подій на XIII Конґресі у Філядельфії, але тому, що в програмі зборів не було такої точки, заява Владики за згодою його була втягнена до протоколу.

Чергова пленарна сесія Секретаріяту СКВУ відбудеться в днях 27-го і 28-го червня 1981 року в Торонто.

Появилось перше в цьому році число бюлетеню УТГІ

Мюнхен, Західня Німеччина. — Недавно вийшов з друку бюлетень Українського Технічно-Господарського Інституту (УТГІ), який появляється періодично кожних два місяці і являється науково-інформаційним часописом цієї наукової установи.

У першому числі з 1981 року поміщені такі матеріяли: Роковини „Бюлетеня УТГІ", стаття Івана Майстренка „Важливі зміни в управлінні сільським господарством СССР", статті Аллана Крончера „Радянсько-польські економічні зв'язки", В. Кармазина-Каковського „Техніка й мистецтво книгодрукування", Володимира Гординського „Боротьба з раком — відкриття Леонтія Людомира Дмоховського", Богдана Біласа „Здоров'я, його збереження та охорона природи", С.В. „Радянська медицина і лікувальна діяльність екстрасенсів",

Поміщено також хроніку науково - господарського життя в СССР, розвідку Ярослава Рудницького „В термінологічній справі", інформацію про участь українських вчених у розвитку світової науки і сумаричне зіставлення матеріялів в німецькій мові.

Адреса УТГІ в Мюнхені: Ukrainisches Technisch-Wirtschaftliches Institut, Pienzenauerstr. 15, 8000 Munchen 80, B.R. Deutschland.

СВЯТА СОФІЯ — РЕЛІГІЙНЕ ТОВАРИСТВО УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ в ЗСА

складає глибокий поклін

ЇХ СВЯТОСТІ

ПАТРІЯРХОВІ ЙОСИФОВІ І

Голові Помісної Української Католицької Церкви, Основоположникові і Голові Товариства Свята Софія

в ДЕНЬ УРОДИН

та бажає

Многих Божих Ласк, здоров'я, сили духа і тіла.

Нехай Всемогучий і Добрий Господь кріпить ВАШУ СВЯТІСТЬ та допоможе об'єднати в помістности та закріпити Патріярхат Української Католицької Церкви для добра нашого народу на майбутні віки.

ЗА ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ:

Д-р РОМАНА НАВРОЦЬКА (заст. голови) — *Д-р ЛЕОНІД РУДНИЦЬКИЙ (секретар)*

Фундація Українського Вільного Університету, Інк. в ЗСА

ділиться сумною вісткою із всім Членством Фундації УВУ, із Українською спільнотою, що 4-го лютого 1981 року згинув трагічною смертю в полудневім Іллиной

МЕЦЕНАТ ФУНДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ (УВУ), ОСНОВНИК ПЕРШОГО ПОСТІЙНОГО СТИПЕНДІЙНОГО ФОНДУ ПРИ ФУНДАЦІЇ УВУ ім. Мґра МАРІЇ І Д-ра СТЕФАНА ГИКІВ, АСИСТЕНТ ПРОФ. ПРАВНИЧОГО ФАКУЛЬТЕТУ УВУ, НАУКОВЕЦЬ, АВТОР, ДОВГОЛІТНІЙ ПРАВНИК І Д-р МЕДИЦИНИ

✝

св. п.

СТЕФАН ГИК

народився в Добромилі, 25-го грудня 1912 року; син Пилипа і Марії (з дому Лапинської); одружився з Маґістер Марією Веремчук в 1944 році.

Світлої Пам'яті Стефан Гик одержав диплом маґістра права на Львівському Університеті в 1935 р.; Д-р права на УВУ в 1947 р.; студії медицини, які розпочав ще в Краю — закінчив в Ерлянґенському Університеті в 1949 р. Працював як правник в Перемишлі і Бялистоці в 1935-40 рр.; в 1942 р. був директором української торговельної школи в Перемишлі; в рр. 1947-50 асистент проф. кримінального права в УВУ в Мюнхені і в Українському Технічно-Господарському Інституті в Реґензбурґу; одночасно був дир. медичної опіки в таборі скитальців Ельванґені, Німеччина.

З 1950 р. в Америці працював лікарем в Джоліет, Іллиной, а згодом в Ґрігґсвілл, Іллиной, та в інших місцевостях працював, як адміністратор, директор і власник клінік, та рівночасно як консультант і спеціяліст у судовій медицині.

Світлої пам'яті проф. д-р Стефан Гик, був активним членом українських і чужих наукових правничих і медичних товариств і ассоціяцій, автором чотирьох праць і підручників з ділянки кримінології.

Українська спільнота вдячно згадуватиме світлу пам'ять великого патріота і мецената української науки.

•

Опечаленій дружині пані маґістер Марії і дочкам д-р Наталці і д-р Софійці з Родинами, складає найглибші співчуття

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УВУ

•

У сороковий день смерти МЕЦЕНАТА ФУНДАЦІЇ УВУ відправляться ПОМИНАЛЬНІ-БОГОСЛУЖЕННЯ в Українських Церквах: в Ню Йорку, Пассейку, Торонто, Вінніпеґу, Мюнхені і Римі.

Складаю щиру подяку

Д-рові МИРОСЛАВОВІ БИХОВІ

який в часі тяжкої недуги мого Чоловіка

бл. п. ЕВГЕНА

безкоштовно зайнявся Ним, підшукував відповідних лікарів-спеціялістів та опікувався по-дружньому до останньої хвилини життя.

Вдячна — ІРИНА КОЛОДІЙ

ПОВІДОМЛЕННЯ

Фундація Українського Вільного Університету в ЗСА

повідомляє та запрошує всіх Вельмишановних Членів Фундації УВУ на

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ ФУНДАЦІЇ УВУ

що відбудуться

в суботу, 28-го лютого 1981 р., о год. 5-ій по пол. в Українській Централі в Пассейку, Н. Дж.

240 Гоуп Авеню

В ПРОГРАМІ:

1. Відкриття
2. Вибір Президії Зборів
3. Схвалення порядку нарад річного З'їзду
4. Відчитання і прийняття протоколу
5. Звіти членів Управи Фундації
6. Звіт Контрольної Комісії
7. Дискусія над звітами
8. Уділення абсолюторії уступаючої Управи
9. Вибір нової Управи
10. Обговорення пляну праці на 1981 рік
11. Різне
12. Закриття Загальних Зборів

За Управу Фундації Українського Вільного Університету:

Д-р Петро Ґой, в. р. *(голова)* — **Д-р Дмитро Боднарчук, в. р.** *(секретар)*

✝

В суботу, 21-го лютого 1981 року, о год. 8-ій ранку

У П'ЯТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ (21-го ЛЮТОГО 1976 р.)

нашого Найдорожчого і Незабутнього ЧОЛОВІКА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. мґра

ОСИПА СТЕЦУРИ

буде відправлена

в церкві св. Юра у Ню Йорку, Н. Й.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

про що повідомляємо Приятелів і Знайомих Покійного.

СОФІЯ — дружина

УЛЯНА — дочка з чоловіком РОМАНОМ і синами ПЕТРОМ І МАРКОМ

У поклоні...

(Продовження зі стор. 2)

любов можна порівняти хіба тільки до любови і посвяти біблійного Мойсея, для якого його народ був дитиною його, його честю і славою, його майбутнім, його красою й державою. Як казав Іван Франко:

„Ти люд мій, ти дитина
моя,
Ти вся честь моя й слава,
В тобі дух мій, будуче моє
І краса і держава!"

Папа Павло VI, коли назначував Блаженнішого Кардиналом Вселенської Церкви, четвертим з ряду майже 1000 — літній історії Церкви, сказав: „Вивищенням до кардинальської гідности українського Митрополита ми бажали засвідчити перед усією Церквою і перед усім світом його терпіння, його непохитність у визнанні Христової віри, його героїзм, що є неоціненним скарбом цілої Вселенської Церкви.

І ось стоїть він перед нами, як скеля непохитний супроти всіх сил, які не сприяють розвиткові його рідної Церкви, без огляду, де сидять вони — тут чи там. Відзначуючи великий і радісний день Його 68-их уродин, вірні УКЦеркви та і загалом всі українці складають доземний синівський поклін великому синові України, Ісповідникові віри, духовному і національному провідникові і заносять щирі молитви перед Престіл Всевишнього з проханням наділити Його довгим віком і міцним здоров'ям для дальшого ведення народу і Церкви аж до часу виходу із дому неволі.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Дозвольте пригадати Вам, що вкладки повинні бути вплачені вже в першому дні місяця, коли припадає чергова платність.

Тому проситься належні вкладки вирівнювати не пізніше, як 25-го дня даного місяця.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

МАЙОР МІСТА ПАРИЖУ Жак Чірак публічно проголосив свою кандидатуру на президента Франції у виборах, які відбудуться в квітні цього року. В тій же промові він з'ясував причини, чому він кандидує проти теперішнього президента Валері Жіскара д'Естена, якого він підтримував у попередніх виборах, за що дістав пост прем'єра французького уряду. Одначе після трьох років вони розійшлися.

Перт Амбой і околиця!

В неділю, 1-го березня 1981 р., о год. 3 по пол. в залі Українського Народного Дому при 760 Стейт вул., Перт Амбой, Н. Дж.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

до участи в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делеґати на 29-ту Конвенцію наступних Відділів:

104, 155, 168, 209, 294, 312, 332, 342, 344, 349, 353 і 372

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття,
2. Вибір Президії,
3. Прийняття протоколу попередніх зборів,
4. Звіти уступаючої Управи Окружного Комітету,
5. Дискусія над звітами,
6. Уділення абсолюторії Управі,
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії,
8. Устійнення та схвалення пляну праці на 1981 рік,
9. Доповідь головного організатора ВАСИЛЯ ОРІХОВСЬКОГО
10. Різні справи,
11. Закриття зборів.

У зборах візьме участь:

ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, головний організатор УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Михайло Захарко
голова

Іван Бабин
касир

Дарія Оріховська
секретар

Відбулися річні збори 19-го Відділу УНС

Сидять (зліва): Т. Божик, І. Юрчик, М. Тимочко, Е. Голіят, Л. Спіді і Б. Ковалів. Стоять (зліва): В. Душник, І. Галавай, П. Голіят, Р. Ковалів, Яр. Тимочко, Гр. Божик, Р. Пурий, Р. Олесницький і Р. Голіят.

Ню Йорк, Н. Й. (РСГ.) — Річні збори 19-го Відділу Українського Народного Союзу ім. Дмитра Галичина відбулися тут у суботу, 7-го лютого, в бюрі „Джемінай". див голова Відділу Григорій Божик. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять членів: Володимира Ухача і Мирослава Когута, які відійшли у вічність в 1980-му році, й патрона 19-го Відділу, який помер 20 років тому.

Після відчитання протоколу з минулорічних зборів, переведення перевірки книговедення Відділу приступлено до дискусії над звітами. Д-р Роман Олесницький бажав почути звідомлення делеґата Відділу на XIII Конґрес Українців Америки д-ра Романа С. Голіята. Тому, що про останній Конґрес обширно інформувала вся преса, було б зайвим ще раз повторяти все те, що вже надруковано.

На внесок д-ра Олесницького збори одноголосно прийняли таку резолюцію: „Річні збори 19-го Відділу Українського Народного Союзу ім. Дмитра Галичина постановляють, покликаючись на традицію, яку передав нам наш Патрон бл. п. Дмитро Галичин, що наш відділ солідаризується з проводом УНСоюзу і його головним предсідником д-ром Іваном Флисом в акціях для рятування Українського Конгресового Комітету Америки й зобов'язується дати Головному Урядові УНС свою співпрацю в його заходах у цьому напрямку.."

Два доповідачі — д-р Р. Олесницький і д-р Володимир Душник дали докладний огляд про життєвий шлях довголітнього голови УНСоюзу й патрона 19-го Відділу св. п. Дмитра Галичина. Обидва доповідачі підкреслили у своїх згадках про Д. Галичина, що він був українським патріотом, лагідної вдачі, мав талант полагоджувати всякі непорозуміння у товариствах і громаді. Він був відданим республіканцем і з ним числились американські політичні діячі, з якими покійний був у постійному контакті, — сказав д-р Р. Олесницький, який роками був близьким приятелем Д. Галичина, довший час мешкав на цій самій вулиці в Форрест Гіллс, у Ню Йорку. Д-р Роман Олесницький в імені 19-го Відділу закликав Головну Управу УНСоюзу вшанувати пам'ять Дмитра Галичина виданням книжки про нього, яку вже два роки тому приготував д-р В. Душник.

Під час зборів почесна голова Відділу, дружина бл. п. Д. Галичина Стефанія Галичин, передала привіт телефонічно з Пуерто-Ріко учасникам зборів.

Д-р В. Душник після короткої розмови з С. Галичин продовжував свою розповідь про Галичинів — Дмитра і Стефанію, яку він знав ще в Україні. По приїзді до Америки В. Душник був в постійному товариському контакті з Галичинами. Д. Галичин не був членом ніяких українських угрупувань, але завжди допомагав українській справі. Він часто зустрічався з представниками ОУН — Коновальцем, Сціборським, Сеником, ген. Курмановичем і ген. Капустянським, які приїжджали до Америки, щоб поінформувати тутешніх українців про стан української справи в Европі.

Після доповідей про св. п. Д. Галичина й уділення абсолюторії уступаючій Управі голова Номінаційної Комісії Роман Ковалів запропонував листу Управи Відділу на 1981-ий рік, яку присутні приняли одноголосно. У склад нововибраної Управи Відділу ввійшли: Григорій Божик — голова; Марія Тимочко — заступник голови; Роман Голіят — секретар; Ярослав Тимочко — заступник секретаря; Петро Голіят — касир; Бронислава Ковалів — заступник касира; Роман Ковалів — голова Контрольної комісії; Тереса Божик — заступник голови; Роман Пурий — голова імпрезового комітету; Іван Галавай, Ярослав Лютак — заступник голови Імпрезового комітету.

Під час перекуски продовжувалося обговорювання справ як союзових, так і суспільно-громадських.

СПОРТ

ОЛЕКСАНДЕР БІЛЯВСЬКИЙ ВДРУГЕ ЧЕМПІОН ШАХІВ СССР

Вдруге в своїй шаховій кар'єрі Олександер Білявський зі Львова здобув звання чемпіона СССР. Згідно повідомлення секретаря Шахової федерації України П. Марусенка, 48-ий чемпіонат шахів СССР виявився найцікавішим за останні роки; перед останньою рундою гор на золоту медалю претендувало аж п'ять шахістів, а на друге місце дванадцять. У львівського шахіста ґросмайстра перед початком чемпіонату був чудовий коефіцієнт Ело: 2631. Він свідчив про те, що Білявський входить до світової шахової еліти. Про це говорили і його вислiди: перемога минулого року в жовтні у Першій лізі, яка за складом не набагато поступалася вищій, поділ першого-другого місць (разом із Б. Спаським) на сильному міжнародному турнірі в Бадені у листопаді. І ось новий успіх!

Сталість вислідів Олександра радує, — пише Марусенко. За три останні турніри він програв лише 4 партії. Такий у нього безкомпромісовий характер. Ключовим моментом виявилася для Білявського гра з А. Юсуповим. Для загального успіху Олександрові треба було обов'язково врятувати її.(Важке становище Білявський одержав через надмірне бажання перемогти). 8 годин! при догравáнні протягом двох днів тримав він нелегку оборону. І вистояв! Зовсім в іншому ключі розвивалася його вирішальна гра з Н. Рашковським. Білявський перехопив ініціятиву (грав чорними) і Рашковський підлався. Друге місце здобув Лев Псахіс з Росії, третє поділили Олег Романишин зі Львова, Ю. Балашов і А. Юсупов. Третій українець Г. Кузьмин з Ворошиловграду зайняв 9-те місце.

(от)

Вступайте в члени УНС!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЄВГЕН КОЛОДІЙ, член УНС Відд. 171 ім. Лесі Українки в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 19 грудня 1980 р. на 66-му році життя. Нар. 1914 р. в Стрию, Україна; членом УНС став у 1972 р. Залишив у смутку дружину Ірену, сина Михайла з родиною, дочку Аркадію з родиною, внука Михайла, брата Володимира з родиною, сестру Ольгу Парубчак з мужем Степаном та ближчу і дальшу родину в Америці, Україні, Польщі і Німеччині. Похорон відбувся 23-го грудня на цвинтарі Голі Спіріт в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Раси, секр.

МИХАЙЛО НЄМИ, член УНС Відд. 288 св. Димитрія в Бетлегем, Па., помер 24 грудня 1980 р. на 62-му р. життя. Нар. 1918 р. у Філядельфії, Па.; членом УНС став у 1939 р. Залишив у смутку дружину Бетті, синів Денніса й Давида, доньку Бетті, 6 внуків і братів Реймонда й Івана. Похорон відбувся 29 грудня 1980 р. на цвинтарі св. Йосафата в Ловер Сукон Тавншіп, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Дмитро Мушастий, секр.

СИЛЬВІЯ І. АНДЕРЗОН, член УНС Відд. 107 Т-ва св. Івана Хрестителя у Гаммонд, Індіяна, померла 5-го грудня 1980 р. на 54-му р. життя. Нар. 1926 р. в Чікаґо; членкою УНС стала в 1943 р. Залишила у смутку дітей: Андрія і Шерил та матір Марію Ковачев. Похорон відбувся 8 грудня 1980 р. на цвинтарі Елмвуд, Гамманд, Індіяна.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ОЛЕКСА ІВАНЦІВ, член УНС Відд. 53 св. Николая в Піттсбурґу, помер 29-го грудня 1980 р. на 86-му р. життя. Нар. 1894 р. в Західній Україні; членом УНС став у 1934 р. Залишив у смутку дві доньки. Похорон відбувся на цвинтарі св. Володимира в Піттсбурґу.

Вічна Йому Пам'ять!
Дмитро Головатий, секр.